

“Je eigen verhaal vertellen is best wel wennen”

Interview met Trees Ramkisoen

Trees Ramkisoen was een van de vertellers in het project Het verhaal van je Leven van Pluspunt. Trees is actief bij SKIN, een stichting voor christelijke migrantenkerken en geloofsgemeenschappen. Ze werd eerst benaderd door Pluspunt met de vraag of ze mensen kende die zouden willen meedoen aan het project, als vertellers van hun levensverhaal. Uiteraard werd Trees ook gevraagd of ze mee wilde doen. Ze was eerst sceptisch. Ze vond dat zij, als zestiger, niet zo veel te vertellen had als iemand die bijvoorbeeld al in de tachtig is. Na een kennismakingsgesprek met de vrijwilliger die haar verhaal zou opschrijven, was ze over de streep getrokken.

“Je eigen verhaal vertellen is best wel wennen. Het is belangrijk om elkaars vertrouwen te winnen.” Trees vertelt dat een goede band tussen verteller en schrijver essentieel is. Ze heeft ervaren dat het dankzij de goede band soepel ging. Niet alleen om te vertellen over de hoogtepunten in haar leven, maar ook over de wat mindere momenten. “Dat vertrouwen, dat moet je voelen en uitspreken naar elkaar.” Ze voelde zich vrij om te kunnen spreken, wetend dat alleen gedeeltes in het boek terecht zouden komen waarvoor ze toestemming had gegeven. Zo weet ze dat er goede band bestaat tussen de verteller en schrijver.

Trees vond het niet confronterend om over haar jeugd te praten. Ze heeft een vrij gelukkig leven geleid, met natuurlijk ups en downs. Het vertellen van haar verhaal was voor haar een bijzondere gewaarwording: “Mijn leven is precies zo gegaan als ik verteld heb, maar ik had dat nog niet eerder op deze manier uitgesproken. Ik kon zelfs vertellen over de minpunten en ervan leren. Daarbij was het herbeleven van de zaligere gebeurtenissen een prettige ervaring.” Waar ze eerst dacht niet genoeg te hebben meegemaakt om mee te kunnen doen aan het project, ziet ze nu in dat haar leven “zo leuk is geweest, ik heb toch veel indrukwekkende dingen meegemaakt.”

Trees heeft haar verhaal al als boekje in handen mogen krijgen. Toen ze het las, dacht ze “dit is hoe het is gegaan. Vanaf mijn jeugd tot mijn volwassenheid. Het verraste mij, dat mijn levensverhaal zo’n vorm kon aannemen.” Wat Trees nog meer opmerkte was dat ze de zinnen in haar boek zo mooi geschreven vond. Maar toen ze de schrijfster hiervoor wilde bedanken, zei die dat de mooie zinnen allemaal van Trees zelf kwamen.

Een levensboek is natuurlijk mooi voor de nakomelingen van de vertellers. Trees heeft zelf drie zonen, “echt een mannenhuis!” De middelste heeft het boek inmiddels gelezen. Het verhaal was voor hem niet nieuw, maar hij vond het mooi om haar leven op chronologische volgorde te kunnen lezen. “Mijn man vond het een mooi boek en had verder geen commentaar.”